

מתוך הקונפסה

ממשלת ישראל, המסרבת להכיר בקיומה של האומה הפלסטינית.

שתי אי-ההכרות נראות בעיני העולם באור דומה מאוד: הערבים הקיצוניים טוענים שאין הישראלים מהמים אי-מה, שהם ערבים של יהודים מכל העולם שהובאו לארץ על-ידי האימפריאליזם, ושיחזרו מהר כלעומת שבאו. ממשלת ישראל טוענת שאין הפלסטינים מהווים אומה, שהם אוסף מיקרי של ערבים שגרו בארץ ישראל, והיכולים למצוא להם בית בכל פינה אחרת של העולם הערבי.

★ ★ ★

ישראל עומדת לרשות תיאוריה מעניינת זו מכונה גדולה של שטיפת-מוח ולכן היא יכולה לעשות נסחות. אולם בחוקי-לארץ היא נאצת להתמודד עיר רימה עם המציאות כמו שהיא.

יוסיים מפרסמים עיתוני העולם ידיעות ותמונות על מאבק הפלסטינים. על פעולות התנגדות בעזה ובגדה. על מיבצעי אירגוני-הפידאיון הפלסטיניים. על פעולות הפלסטינים בלבנון, בירדן ובשאר ארצות-ערב.

עיתונאי העולם מתחרים בניהם על הזכות לראיין את מנהיגי המהפכה הפלסטינית. בבירות-ערב ובוועידות-הסיסגה מתקבלים ראשי הפידאיון כאילו היו ראשי מדינה ערבית, בעלי מעמד שזה לזה של שאר המלכים והנשיאים.

מוסדות-המודיעין של כל הארצות מודחיים לממשלותיהם על עליית יוקרתם של "אירגוני השיחורר" הפלסטיניים והשונים, על הסכנות הצפויות מהם למיטרים הערביים, ויש המנבאים כי תוך כמה שנים הם יחוללו מהפכה כללית בכל רחבי העולם הערבי.

לטעון במצב זה כי הפלסטינים פשוט אינם קיימים, שמישהו המציא אותם, הרי זה אכי סורד. כאשר אכסורד זה הוא הדוקטרינה ה"רשמית של הממשלה, הרי זה אסון.

★ ★ ★

כי מהו מצבו של דיפלומט ישראלי, המופקד על ההסברה בארץ יידידותית כמו הולנד או שוודיה, איטליה או שחייק, כשהוא צריך "להסביר" דוקטרינה זו? אין זה פלא שמסבירים אלה מרגישים כאילו היו על סיפון אונייה טובעת.

ידיהם בעיתונות המקומית מושכים בכתפיים כשהם קוראים את הדעותיהם. גופים יידיותיים מסרבים להזמין להרצאות. הם עצמם אינם להוטים עוד להופיע בפומבי, ביוזעם שכל מה שיש להם להגיד (רשמית) הוא אבסורד, שכל ילד בקהל יכול לסתרו.

הם שואלים את עצמם אם מנהלי המדיניות בירושלים השתגעו, אם חיים הם בעולם דמויני משלהם, אם הם מנותקים מן המרחש.

ובחודשים האחרונים התחילו בשקט, מאחורי רי הנב של מנהליהם, להפיץ מיסמך הקורא להקמת מדינה פלסטינית תוך הסדר עם ישראלי — מיסמך המפופק להם עלידי גוף מח"תרתי במנגנון הממשלה, מחוץ למשרד-החזק.

★ ★ ★

שה לאדם, וקשה שבעתים למימטר, להיפרד מאש-ליות ישנות. אך אי אפשר לבסס מדיניות יעילה על אשליה.

אחרי מלחמת-העצמאות הישלו מנהיגי ישראל את עצמם כי פלסטיני נעלמה מן ההיסטוריה. מפני שנעלמה מן המפה הפוליטית. שמחו על סיפוח חלקי פלסטין לירדן ולמצרים. אולם פלסטין סירבה למות. היא התחלכה ברוח רפאים במחנות הפליטים, התגלגלה כי כדור-מישחק בין ממשלות-ערב.

הגורל העניש את מנהיגי ישראל בכך שהוא גזר ודקא עליהם להחיות את פלסטין בעל-כורחם. מלחמת ששת-הימים שיחררה את פלסטין מאפטרופוסות הממשלות הערביות, איחדה את פלסטין מחדש (תחת הכיבוש הישראלי), נתנה לה יעד ברור ודגל מלהיב המעורר אהדה עולמית (שיחורר מן הכיבוש הישראלי).

מאז נמצאת המהפכה הפלסטינית במרכז התודעה הערבית והעולמית — והנאומים ה"מוהירים של אבא אבן לא יגרשו אותה משם. גולדה, אבן, דיין ובגין יכולים להכניס את הרעיון הפלסטיני חזרה לקופסה. הם יכולים להושיב עליה, ליתר ביטחון, את כל 26 חברי ממשלת-ישראל, עם וכלי תיקים. זה לא יעזור.

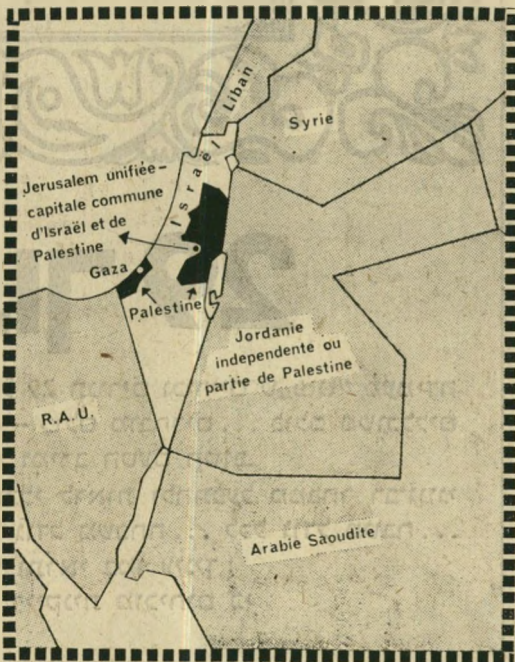
המיכסה ייפתח, היושבים עליו יפלו לכל עבר, והראש יציץ שוב ושוב.

לא עומד מאחוריו כוח מדיני גדול ומגובש, לא בארץ ולא בחו"ל. לא עומדים לרשותו תקציבים, מנגנונים, אמצעי-תקשורת.

ובכל זאת הוא מרים את ראשו שוב ושוב, פעם פה ופעם שם, במאמרים ראשיים של עיתוני העולם ובלישכות של נשיאי-מדינות, בהיכוחים פומביים ובדיונים השאיים. הוא דומה לאיתו צעצוע המרים את ראשו מתוך הקופסה, כשמסורים את היד מהמיכסה.

★ ★ ★

מדוע? כמה כוחו של רעיון זה? מה מאפשר לו לשגשג ולפרוח במידבר מדיני כה צחיח? מה נותן

ישראל-פלסטין

העולם הזה הופצה ל-אחרונה בצרפת. כחלק מן ההסברה שעוררה בחודשים ה"אחרונים הד בלתי-רגיל בעיתוני צרפת, בלגיה ושווייץ.

לו את הכוח להתגבר על אינטרסים גלובאליים ועל ידיעות-קדומות משוריינות?

רק דבר אחד: ההגיון.

תחילה הוא היה ברור רק למעטים. עתה הוא מסתבר למעלה ההולך ומתרחב של אנשים נבונים בארצות רבות. זהו ההגיון האומר: פשוט אין פתרון אחר.

מי שרוצה בשלום, מי שרוצה לגלות לפחות בתיאוריה אפשרות לשים ארבעים קץ לסיכסוך הממס אסון על שני הצדדים ומסכן את העולם — מוכרח להגיע לרעיון הזה. במאות מיליוני המילים שנאמרו ונכתבו על המלחמה הישראלית-ערבית, לא הושמע שום פתרון אחר העומד במיבחן של ביקורת אובייקטיבית.

לכן צץ הרעיון מעצמו בכל פעם שמישהו חושב ברצינות על השלום — יהיה זה נשיא, אפיפיור, אלוף או פרשן.

ובכל פעם שנרמזה גולדה מאיר שהנה הצי לוחה, סופר-סוף להכניס אותו לקופסת הגניזה — נפתח המיכסה והראש צץ מחדש.

★ ★ ★

כי אדם נבון בעולם (וגם בארצות-ערב) יודע שיש ראל קיימת ותישאר קיימת — בעוד שנה, בעוד עש"ים שנה, בעוד חמישים שנה.

אם היו קיימות עוד אשליות בעניין זה, הרי הן נקברו במלחמת ששת-הימים. מאז הצהירו מצרים ובנות-בריתה שהן מוכנות להכיר בקיום ישראל, במיסגרת ביצוע הח"ל למט-מועצת-הביטחון.

עמדתם של אותם גורמים ערביים קיצוניים, הממשיכים להכריז כי "לעולם לא נכיר בישי"ראלי", מעוררת גיחוך כללי. וכדייק אותה התגובה מעוררת עמדתה של

ידיעה סנסציונית מפאריס אמרה שהנשיא פומפידו מכין תוכנית-שלום אישית למיזרח-התיכון, אותה ינח בפני עמיתו האמריקאי בעת ביקורו הקרוב בושינגטון. תוכנית זו מזדהה לחלוטין עם תוכנית-השלום שלנו, שזכתה לאחרונה לפירסום רב בצרפת.

עיקרה: הקמת מדינה פלסטינית עצמאית בגדה המערבית וברצועת-עזה, עם מעמד כי ירושלים וגישה חופשית לנמלי-ישראל. כיפי-התיוון ובזיכרון.

לפי אותה ידיעה, כבר הביא פומפידו תוכני-נית זו ליריעת עראפאת, וזה לא התנגד לה.

★ ★ ★

והי רק האחרונה — לפי שעה — בשרשרת בלתי-פוסקת של ידיעות על גילגול הרעיון הישראלי-פלסטיני בארץ ובעולם.

ידיעה מזוהה אחת טענה שהאפיפיור אימון לו רעיון זה, והודיע על כך לגורמים שונים.

שר אחד פרש מממשלת-ישראל — ובו ביום מיהר לכי טוב מאמר שתבע להכיר ביישות הפלסטינית ובצורך להקים מדינה פלסטינית. אותו שר-לשעבר — אליהו ששון — הוא אביו של המומחה מס' 1 של ממשלת-ישראל בשט"ח, חים, האיש שחקר בשם הממשלה מה דעתם של מנהיגי הפלסטינים על פתרון הבעיה.

אדם הידוע כתומך מושבע ברעיון היישות הפלסטינית — לובה אויאב — נכחר זה עתה לתפקיד-המפתח של מוכ"ל מפלגת העבודה, בתמיכת פינחס ספיר.

הטיימס של ניו-יורק פירסם מאמר ראשי. בו ניתח רע"יון זה.

ביטאון מפלגת-גולדה, דבר, פירסם מאמר סנסציוני של חבר-המערכת טדי פרויס, שקרא למשאומתן ישיר עם אל-פתח, כצעד לקראת הסדר-שלום עם הפלסטינים.

עיתון הסידי-הסיני, מעריב, מפרסם מאמרים של אלופר מיל, ופרופסורים, הקוראים לכינון מדינה פלסטינית.

מרים רומזת על כוונתה לשנות את עמדתה מן הקצה אל הקצה, לקבל עתה את תוכניתנו.

האירגון העולמי של הסטודנטים היהודיים, גוף המשלב כל-כולו במימסד הציוני, קיבל החלטה רשמית התומכת ברעיון זה. שוחרי הרעיון בישראל מוזמנים בלהרף לבוא לחולל כדי להסביר אותו לגופים חשובים.

בכל האוניברסיטאות באירופה המערבית צצים עתה ועדים בשם "ישראל-פלסטין", כי יוזמת סטודנטים שמאליים אוהדי-ישראל.

בפרלמנט-הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב הצביעו 45% בעד רעיון זה, אחרי שרק 30% תמכו בסיפוח. אסילו הסידי-סיפוח, כמו יגאל אלון ושמעון פרס, מש"חדלים עתה לקשט את תוכניותיהם השונות בסיסמאות הלקוחות ממילון שוחרי השלום הפלסטיני.

ובחזו"ל נוצרה מועין "מחתרת" של שליחים ישראליים, המטיפים באורח פרימי לרעיון הפלסטיני, בעודם ממשיכים להסביר באורח רשי-מו את הקו הרשמו של ממשלת-ישראל.

★ ★ ★

כי זה מוזר מאוד — אם לוקחים בחשבון ששום גוף מדיני חשוב אינו תומך ברעיון זה.

ממשלת-ישראל מחזיקה בדוקטרינה האומי רת שאומה פלסטינית כלל אינה קיימת, ושי ממילא כל רעיון המדינה הפלסטינית הוא מוזימה זדונית נגד ישראל.

גולדה מאיר ואבא אבן חווירים על כך בלי הרף, בנאומים רשמיים ובשיחות פרטיות. מנכ"ל משרד-החוץ אסר על כל הדיפלומטים הישראליים אף להזכיר את העניין הפלסטיני כל ארבע המעצמות הגדולות תומכות רשמית בחזרה לסטאטוס-קו של מאי 1967, לא רק מבחינה הגבולות אלא גם מבחינת הריבונות היודנית בגדה המערבית — דבר השולל את היישות הפלסטינית.

המימסד הערבי הנאציו תומך רשמית בקיום ממלכת ירדן, והתעמולה הרשמית של אל-פתח דוגלת בהקמת מדי-נה פלסטינית כל-ארצית אחרי חיסול ישראל — תוך שלילת שלום ישראל-פלסטיני.

בישראל אין אף מפלגה אחת (מלבד הכוח החדש, ובחצי-פה גם מק"י) התומכת ברעיון הפלסטיני, ואף אחד מכלי-התקשורת הגדולים (מלבד שבועון זה) אינו דוגל בו. הרדיו, הטלוויזיה, הצהרונים, עיתון-הבוקר הבלתי-חלוי — כולם ערוכים נגד רעיון זה.